

Arrest

nr. 247 501 van 14 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 22 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 september 2020 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 22 december 2010 toe op het Belgische grondgebied en diende op 23 december 2010 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 5 juli 2011 een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker werd op 6 juli 2017 aangehouden door de onderzoeksrechter op verdenking van terrorisme en op 17 december 2018 door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 50 maanden en een geldboete van 1000 euro wegens deelname aan "enige activiteit van een

terroristische groep". Deze veroordeling werd bevestigd door het hof van beroep te Antwerpen in zijn arrest van 12 september 2019.

1.4. De directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken verzond op 19 juni 2018 een verzoek aan de commissaris-generaal om de mogelijkheid tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te formuleren in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

1.5. De commissaris-generaal trof op 18 juli 2019 een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, §2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze intrekkingbeslissing ging gepaard met een zogeheten niet-terugleidingsclausule waarin werd bepaald dat verzoeker *"noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Irak"*. De intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd in zijn arrest van 29 oktober 2019 met nr. 228 187.

1.6. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 4 september 2020 een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Verzoeker werd hiervan op 7 september 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Mijnheer naam : S.(...)

voornaam : N.(...) Q.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Irak

Eveneens gekend als: S.(...) N.(...) A.(...), geboren op (...) te (...), Irak

Krachtens artikel 21, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 23.12.2010 diende u een asielaanvraag in, u verklaarde hierbij dat u op 22.12.2010 in België aangekomen was.

Op 05.07.2011 stelde het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: CGVS) vast dat u op basis van de elementen uit uw dossier niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kon worden erkend maar dat u wel in aanmerking kwam voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Op 02.08.2011 werden instructies gegeven aan de stad Sint-Niklaas om u in te schrijven in het vreemdelingenregister en u een bewijs van inschrijving af te leveren daar u gemachtigd werd tot een verblijf van 12 maanden. Dit verblijf werd meermaals verlengd.

Op 06.07.2017 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van misdrijven betreffende een terroristische groep.

Op 19.06.2018 werd aan het CGVS verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 18.07.2019 nam het CGVS een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 55/5/1 §2, 1°. Het CGVS was van oordeel dat u noch direct of indirect mocht worden teruggeleid naar Irak en dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar was met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Op 13.08.2019 diende u een verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) tegen de beslissing van het CGVS d.d. 18.07.2019.

Op 12.09.2019 werd u door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 50 maanden, werd u gedurende een termijn van 7 jaar ontzet uit de rechten voorzien in artikel 31, lid 1 van het Strafwetboek en werd u gedurende een termijn van 7 jaar ontzet van het kiesrecht zoals voorzien in artikel 31, lid 2 van het Strafwetboek daar u zich schuldig maakte aan deel te hebben genomen aan enige activiteit van een terroristische groep, zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan een terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische groep, terwijl u wist dat uw deelname zou kunnen bijdragen tot het

plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep (feiten gepleegd op niet nader bepaalde data in de periode van 01.06.2017 tot en met 06.07.2017).

Op 29.10.2019 bevestigde de RvV de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS. Terroristische handelingen vormen een van de meest ernstige schendingen van de universele waarden van menselijke waardigheid, vrijheid, gelijkheid en solidariteit en de genieting van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden, alsmede een van de meest ernstige aanvallen op de beginselen van democratie en de rechtsstaat waarop de Europese Unie is gebaseerd.

In april 2017 werd naar aanleiding van informatie die verstrekt werd door de Belgische Staatsveiligheid een onderzoek opgestart naar bepaalde personen die mogelijk betrokken waren bij de financiering van terroristische activiteiten. Het is tijdens dat onderzoek dat ook uw naam naar boven komt aangezien u regelmatig contact had met één van de verdachten. Tijdens een geregistreerd gesprek tussen jullie beiden werd gesproken over de mogelijkheid om een terroristische aanslag te plegen in Antwerpen. Jullie bespraken wat de mogelijkheden waren en welke plaatsen er in aanmerking konden komen.

De Veiligheid van de Staat (VSSE) informeerde de Administratie op 03.10.2017 dat u blijkens informatie waarover zij beschikten, in contact stond met A.(...) D.(...) M.(...) die gekend is omwille van zijn betrokkenheid bij de financiering van terroristische activiteiten. Daarnaast werd vermeld dat u het voorwerp uitmaakte van een lopend gerechtelijk onderzoek (NA/2017/2289/CT1). Op 22.04.2020 deelde de VSSE mee dat zij sinds de nota d.d. 03.10.2017 geen pertinente aanvullende info hebben.

Uit het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen d.d. 12.09.2019 blijkt: "Er kan in de gegeven feitelijke omstandigheden, gelet op de hiervoor aangehaalde elementen van het strafonderzoek, geen twijfel over bestaan dat beklaagde [hiermee wordt naar u verwezen], die reeds jaren bevriend was met A.(...)-D.(...), welke op actieve wijze het jihadistisch salafistisch gedachtengoed van IS genegen was en diverse contacten had met gelijkgezinden in België en personen in strijdersgebied, op niet nader bepaalde data in de periode van 1 juni 2017 tot en met 6 juli 2017 deelgenomen heeft aan activiteiten van IS. Beklaagde zag er geen graten in om aan A.(...)-D.(...) voor te stellen wapens te kopen, zeggende dat hij aan van alle soorten wapens kon geraken, zelfs een RPG geweer. Vervolgens heeft beklaagde het over de aankoop van een geluidsdemper of revolver en noemt hiervoor, zelfs een concrete prijs. Beklaagde stelt ook 'wij kopen een geweer en rijden met een auto en in het centrum van de markt stappen wij uit de auto en beginnen wij te schieten Er wordt verder op concrete wijze gesproken over een plaats met veel volk en de nabijheid van een politiekantoor. Beklaagde zegt ook tot tweemaal toe 'zo kun je er maar 5 à 6 doden, dat is niet genoeg', 'dat is niets'.“ En: “De sedert vele jaren bestaande vriendschap met Al-Darraj, in combinatie met de inhoud en de toon van hun uitwisseling van berichten, foto's, linken en bestanden, alsook de inhoud van de gesprekken van 10 juni 2017 wijzen op een extreme verheerlijking van IS en het salafistisch jihadisme in hoofde van zowel A.(...)-D.(...), als beklaagde. Het feit dat beklaagde sporadisch linken van videofragmenten heeft doorgestuurd, terwijl A.(...)-D.(...) dit frequent deed doet geen afbreuk aan voorgaande beschouwingen. De gesprekken op 10 juni 2017 vormen een heel treffende illustratie van de verregaande overtuiging in hoofde van beklaagde voor het extreme gedachtengoed waar de terroristische groepering IS voor staat. Met een grote vanzelfsprekendheid formuleerde beklaagde concrete voorstellen om wapens aan te kopen en alludeerde hij uitdrukkelijk op het plegen van een aanslag. Het staat buiten kijf dat dit daden van deelname aan de activiteiten van een terroristische groep betreffen. [...] De door beklaagde gepleegde feiten zijn ernstig en kunnen niet worden getolereerd in onze maatschappij. Islamitische staat is een terroristische groepering die staat voor terreur, genocide en gruwelijke behandeling van o.m. andersgelovigen, vrouwen en homoseksuelen. Deze anti-democratische groepering is rechtstreeks en onrechtstreeks verantwoordelijk voor vele aanslagen wereldwijd, waarbij vele onschuldige slachtoffers vallen. Beklaagde was een fervent aanhanger van het jihadistisch salafistisch gedachtengoed en sympathiseerde met IS. In deze context stelde hij aan zijn vriend A.(...)-D.(...) voor om wapens te kopen en had hij het over het uitvoeren van een aanslag. Beklaagde nam op deze wijze deel aan de activiteit van een terroristische groep en wist of moest weten dat hij door deze deelname zou kunnen bijdragen tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep. De door beklaagde gestelde handelingen vormen een reële en ernstige bedreiging voor de maatschappelijke orde en openbare veiligheid, evenals voor de veiligheid van de individuele burger."

Tijdens het gesprek dat u op 10.06.2017 had met A.(...)-D.(...) had u het ook over een mogelijke afreis naar de regio Syrië/Irak. U zei onder meer: "[...] ik heb geen schrik voor de heenroute wel voor de terugroute [...]" en ook "het is geen probleem maar dan moet ik bij terugkeer mijn eigen paspoort gebruiken en bij deze zal mijn profiel ontmaskerd worden, met andere woorden mag ik niet meer terugkomen, Europa vergeten? [...]"

Strijdgroepen als IS hebben tot doel het vestigen van een islamitische staat, waarin de rechten van andersdenkenden op zeer gewelddadige wijze worden geschonden. Door deze strijdgroepen worden op grote schaal ernstige mensenrechtenschendingen begaan zoals standrechtelijke executies, moord, marteling en verminking van krijgsgevangenen en burgers. Veel van die misdrijven worden bovendien gepleegd met het uitdrukkelijke doel de bevolking in deze gebieden vrees aan te jagen en zijn daarmee ontegenzeggelijk terroristische misdrijven. Terrorisme wordt internationaal gezien als één van de ernstigste misdrijven.

Het leidt geen twijfel dat u ten tijde van uw veroordeling een aanhanger was van een radicaal islamitisch gedachtegoed. Personen die gerekend kunnen worden tot deze radicaalislamitische stroming plaatsen zich nadrukkelijk buiten en tegenover de democratische rechtsorde. U keurt blijkbaar het extreme geweld en de bloedige terreur die de terroristische IS gebruikt in Syrië en Irak goed. U toonde zich zelfs geïnteresseerd om een aanslag te plegen in Antwerpen en toonde daarbij blijkbaar de ambitie om zo veel mogelijk slachtoffers te maken, u vond 5 à 6 slachtoffers immers onvoldoende. U had in België bescherming gezocht en, in de vorm van subsidiaire bescherming, ook gekregen. Reden te meer om hier dan ook elke vorm van geweld achterwege te laten. Maar neen, u overwoog om een aanslag te plegen waarbij liefst zo veel mogelijk onschuldige slachtoffers om het leven zouden komen. Uit het misdrijf dat u gepleegd heeft, blijkt dat u de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. U deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, uw daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu.

Er liggen thans geen voldoende overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat u het radicaal islamitisch gedachtegoed niet meer zou aanhangen en de kans dat u de activiteiten waarvoor u veroordeeld werd zou verder zetten na uw vrijstelling en mogelijkerwijze zelfs zou overgaan tot een aanslag waarbij onschuldige slachtoffers vallen, valt niet uit te sluiten.

Het Coördinatieorgaan voor de Dreigingsanalyse (OCAD) heeft op 13.08.2020 een dreigingsanalyse opgesteld.

Het OCAD stelt in de dreigingsanalyse: "Op vlak van ideologie kan gezegd worden dat hij een fervent aanhanger van het jihadistische salafistisch gedachtegoed was op het moment van de feiten waarvoor hij veroordeeld is geworden in de jaren 2014 tot en met 2017; zo had hij ook een opmerkelijke afkeer van sjiïeten. Uit zijn online-communicatie viel een verheerlijking van geweld af te leiden, zowel in België, als in jihadistisch gebied. Hij had een bijzondere interesse voor gewapende conflicten en bekeek jihadistische en gewelddadige propaganda. Er zijn elementen die erop wijzen dat hij zijn visie gematigd heeft en er geen jihadistisch, extremistisch of gepolariseerde discours meer op nahoudt. Op vlak van sociale contacten dient gezegd te worden dat hij diverse contacten met personen gekend voor extremisme in België onderhield en dat zij onderling jihadistische propaganda deelden. Er zijn op dit moment geen elementen die erop wijzen dat hij nog steeds contacten onderhoudt met extremistische figuren. Hij doet zijn best om zich zo goed mogelijk te integreren in zijn omgeving. Zo maakt hij onder andere vorderingen in het Nederlands, werkt in de gevangenis en gedraagt zich correct tegenover zijn omgeving. Op vlak van intentie werd vastgesteld dat hij zich wel degelijk bewust was van zijn hulp voor bovenstaande activiteiten, hoewel hij dit nog steeds ontkent. Er zijn geen recente aanwijzingen dat hij nog steeds extremistische intenties zou hebben. Op vlak van daden en capaciteiten dient gezegd te worden dat hij vooraf aan zijn veroordeling beschikte over een blanco strafregister. Hij stelde aan zijn vriend voor om wapens en andere materialen te kopen en een aanslag te plegen in België, waar dodelijke slachtoffers zouden vallen. Hij uitte eveneens zijn bereidheid om eventueel naar Jihadistisch gebied te vertrekken, zonder dit evenwel hard te maken. Het staat vast dat hij minstens hand- en spandiensten heeft verricht voor een terroristische organisatie en dus heeft bijgedragen tot de activiteiten van deze groep. Met betrekking tot de psychische problematiek zijn er elementen die erop wijzen dat er in het verleden mogelijks sprake was van een middelenproblematiek. Er zijn mogelijks psychosociale stressoren die aan de oorzaak kunnen liggen van bepaalde van zijn radicale standpunten die werden geuit ten tijde van de feiten waarvoor hij veroordeeld is. Hij lijkt berouw te tonen wat de zich voorgedane feiten betreft. Samengevat kan gezegd worden dat sinds zijn opsluiting in de gevangenis, en vooral in het voorbije jaar, er heel wat elementen à décharge over hem vast te stellen zijn: hij gedraagt zich voorbeeldig in de gevangenis en houdt er geen extremistisch discours meer op na. Hij heeft een diverse kring van contacten binnen de gevangenis die niet ingegeven zijn door ideologische affiliaties. Het is af te wachten of deze evolutie zich ook in de toekomst verder zet vooraleer zijn dreigingsniveau te verlagen. De beslissing over zijn verblijfsrecht hangt als een zwaard van Damocles boven zijn hoofd, waardoor voorzichtigheid geboden is bij de interpretatie van zijn gedrag in de gevangenis." Het OCAD kent een niveau 2 toe inzake de dreiging die van u uitgaat, desondanks de elementen à décharge. Het OCAD beschouwt betrokkene nog steeds als zijnde Terrorisme Veroordeelde.

Het gegeven dat u werkt in de gevangenis, wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Het feit dat u zich correct gedraagt in de gevangenis - een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen- biedt evenmin een garantie dat u het radicaal islamitisch gedachtegoed definitief achter u gelaten hebt. Tot slot bent u nog steeds bezig met uw strafuitvoering, van strafeinde is nog geen sprake. Mogelijkerwijze draait u de autoriteiten een rad voor de ogen, dat zou niet de eerste keer zijn. U deinsde er bij uw aankomst in België ook niet voor terug om over uw afkomst te liegen tegen de asielinstanties, vervalste documenten voor te leggen en om ongeloofwaardige asielmotieven aan te halen. Hieruit kan terecht afgeleid worden dat u bereid bent te liegen om uw doel te bereiken. Het OCAD wijst er ook expliciet op dat voorzichtigheid geboden is bij de interpretatie van uw gedrag in de gevangenis. Uw goed gedrag in de gevangenis doet dan ook geen afbreuk aan de ernstige feiten waarvoor u definitief veroordeeld werd.

Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren. Er zijn dan ook ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

+++

Op 07.07.2020 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. In de vragenlijst hoorrecht die u diezelfde dag met de hulp van een migratieambtenaar invulde, verklaarde u dat uw moedertaal Koerdisch is; dat u Arabisch en Nederlands kan spreken en/of lezen; dat uw Iraaks paspoort en uw Belgische verblijfstitel bij de griffie van de gevangenis liggen; dat u diabetes heeft; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in Leuven, Kessel-Lo maar dat u het juiste adres vergeten bent; dat u in juni 2017 terug naar Antwerpen ging; dat u niet getrouwd bent en geen duurzame relatie heeft in België dan wel elders; dat u geen familie heeft in België; dat u geen minderjarige kinderen heeft in België dan wel elders; dat u familie heeft in Irak, nl. uw vader (S.(...) A.(...)), uw moeder (H.(...) B.(...)), 4 van uw broers (Ah.(...), A.(...), Y.(...) en M.(...)); dat uw broer B.(...) in Finland verblijft; dat uw broer H.(...) in Engeland verblijft; dat u Nederlandse les volgde in Merksem; dat u in verschillende snackbars werkte in België (Snack O.(...), (...) Antwerpen; Snack A.(...) (...) Antwerpen en Snack H.(...), Kessel-Lo); dat u in Irak chef was in een BBQ-restaurant; dat u nog nooit opgesloten of veroordeeld werd in een ander land dan België; dat u niet naar Irak kan terugkeren daar u meent dat u in Irak ten gevolge van uw veroordeling voor terrorisme de doodstraf zou krijgen.

Op 16.07.2020 vroeg uw begeleidster vanuit Justitieel Welzijnswerk om de termijn van 15 dagen te verlengen daar het ten gevolge van de vakantieperiode moeilijk was om binnen de gegeven termijn de nodige documenten te verzamelen. De termijn werd uiteindelijk verlengd tot en met 31.08.2020. Op 31.08.2020 stuurde uw begeleidster volgende documenten door: blanco tuchtregister van de gevangenis van Wortel waar u sinds 25.02.2020 verblijft; uw loopbaangegevens; uw inburgeringsattest d.d. 17.10.2014; een kopie van uw medisch dossier; een op 27.08.2020 ingevulde vragenlijst waarvan de inhoud overeenkomt met de vragenlijst ingevuld op 07.07.2020; document waaruit blijkt dat u een ordemaatregel opgelegd werd (uw briefwisseling wordt gecontroleerd). Uw begeleidster gaf daarnaast ook door dat volgende documenten nog niet ontvangen werden, maar doorgestuurd zouden worden naar de Administratie van zodra deze door haar ontvangen werden: een attest van de cursus Nederlands die u volgde; een attest boekhouden dat u verkreeg naar aanleiding van een zelfstandige zaak die u uitbaatte.

+++

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven.

Er is in casu geen sprake van een familie- en/of gezinsleven in België, u verklaarde immers geen familie, duurzame relatie en/of kinderen te hebben in België. In het verleden zou u een duurzame relatie gehad hebben met een dame in Zweden, maar die relatie is inmiddels beëindigd.

Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België.

U verklaarde voor de asielinstanties dat u Irak verliet op 10.12.2010 en dat u op 22.12.2010 in België aankwam. U stelde S.(...) N.(...) A.(...) te heten en geboren te zijn te Bagdad op 24.11.1986. U legde om deze beweringen te staven een Irakese identiteitskaart d.d. 23.12.2009 alsook een nationaliteitsverklaring d.d. 28.12.2009 voor.

In uw dossier in de Justitiële databank Sidis Suite werd op 16.01.2018 een Irakees paspoort (nr. A 5603652, afgegeven op 10.08.2010 te Bagdad en geldig tot 08.08.2018) opgeladen. Of dit paspoort gebaseerd is op uw ware identiteit, is niet geweten aangezien u ook voor de identiteit die u eerder gebruikte in het bezit was van een Irakese identiteitskaart en nationaliteitsverklaring waaruit afgeleid kan worden dat u toegang heeft/had tot mensen die documenten vervalsen dan wel vervalste documenten verhandelen. Hoe dan ook, volgens dit Irakees paspoort is uw volledige naam N.(...) Q.(...) S.(...), uw familienaam S.(...) en werd u op (...) geboren te S., Irak. Toen u op 21.05.2019 door een medewerker van het CGVS in de gevangenis van Antwerpen gehoord werd in het kader van een mogelijke intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus, stelde u dan ook gelogen te hebben over uw herkomst uit Bagdad en zei u in werkelijkheid afkomstig te zijn uit Darbandikhan, gelegen in de provincie Suleymaniya in de Koerdische Autonome Regio. Uit de stempels in het Irakese paspoort blijkt dat u Turkije inreisde op 22.08.2010. Er zou dan aangenomen kunnen worden dat u Irak verliet op 25 jarige leeftijd, inmiddels bent u (volgens de gegevens van het paspoort) 35 jaar oud. Het grootste deel van uw leven bracht u buiten België door. U zit reeds sinds 06.07.2017 in detentie en bereikt strafeinde op 14.08.2021.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelde. U toont echter op geen enkele wijze aan dat u bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin u verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van uw sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Er werd niet aangetoond dat de vriendschappen die u mogelijkwijze in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Louter ten overvloede kan erop gewezen worden dat u in de gevangenis, waar u sinds 06.07.2017 verblijft, tot het opstellen van onderhavige beslissing nog geen bezoek van vrienden ontvangen hebt. U kreeg tot nu toe enkel bezoek van advocaten en sociale hulpverleners. U toont niet aan dat u op een andere manier contact onderhoudt met uw vrienden, maar er kan aangenomen worden dat u -indien u contact onderhoudt- dat ook nu reeds via de moderne communicatiemiddelen doet en dat blijft, ook buiten België mogelijk.

Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u geen toegang tot internet of telefoon zou hebben daar waar u zich zou vestigen.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren en ook een inburgeringsattest behaalde, is niet meer dan normaal en op zich geen buitengewone omstandigheid. Alle erkende vluchtelingen of subsidiair beschermden die in een Vlaamse gemeente wonen, zijn verplicht een inburgeringstraject te volgen.

Het gegeven dat u in België in verschillende snackbars gewerkt heeft en ook een eigen zaak uitbaatte, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. 'De vaardigheden die u tijdens uw werk in België hebt opgepikt, kunnen enkel en alleen een meerwaarde betekenen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u elders geen tewerkstelling zou kunnen vinden om in uw levensonderhoud te voorzien.

Op geen enkele wijze werd aangetoond dat de banden die u met België bent aangegaan de gebruikelijke banden zouden overstijgen en dat u voor het uitoefenen van uw privéleven gebonden bent aan België. Een schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband wordt niet aannemelijk gemaakt. Het gegeven dat u volgens het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen d.d. 12.09.2019 een fervent aanhanger was van het jihadistisch salafistisch gedachtegoed en sympathiseerde met IS, geeft eerder blijk van de afwezigheid van de wil om werkelijk te integreren in de samenleving waarbinnen u zich ophoudt. Uit het strafdossier blijkt immers dat u met de gedachte speelde wapens te kopen en een aanslag te plegen met

dodelijke slachtoffers. Er kan niet zomaar aangenomen worden dat u dit gedachtegoed niet langer aanhangt. Uit het misdrijf dat u gepleegd heeft, blijkt dat u de kernwaarden en vrijheden waarop de Belgische rechtsstaat is gebaseerd niet respecteert. U deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet.

Hoe dan ook is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Zoals reeds vermeld' blijkt uit niks dat de banden die u tijdens uw verblijf met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Indien een inmenging aangetoond zou zijn, quod non, zou deze inmenging als noodzakelijk beschouwd kunnen worden voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U verklaarde dat u niet naar Irak kan terugkeren omdat u daar de doodstraf zou riskeren omwille van uw veroordeling voor terrorisme. Het CGVS oordeelde op 18.07.2019 ook dat u direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar Irak en een verwijderingsmaatregel bijgevolg niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Voor alle duidelijkheid wordt opgemerkt dat onderhavige beslissing enkel een einde stelt aan uw verblijf in België en geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Het is een gevolg van uw persoonlijk gedrag dat een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, dat u het grondgebied van België in de toekomst, na uw vrijstelling uit de gevangenis, waarschijnlijk zult moeten verlaten. U heeft nog tijd tot uw strafeinde om voorbereidingen te treffen zodat u België kan verlaten. Het feit dat een vreemdeling die een gevaar vormt voor de openbare orde mogelijkerwijze geen vestigingsalternatief zou hebben in een ander land houdt niet in dat de Administratie verplicht zou zijn om deze vreemdeling toch - ook wanneer hij een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid - een verder verblijfsrecht en de daaraan gekoppelde voordelen toe te staan.

+++

U heeft diabetes. Onderhavige beslissing houdt zoals reeds vermeld enkel een beëindiging van uw verblijf in, u bereikt pas strafeinde op 14.08.2021 en zal tot die datum in een Belgische gevangenis verblijven zodat momenteel niet nagegaan hoeft te worden of de door u genomen medicatie ook elders beschikbaar en toegankelijk zal zijn voor u.

+++

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Hij stelt hierin het volgende:

“Schending van de motiveringsverplichting

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Verwerende partij stelt een einde aan het verblijf van verzoeker op basis van artikel 21 Vreemdelingenwet (Vw.). Dit artikel schrijft het volgende voor:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Het eerste lid is van toepassing, onverminderd artikel 61/8, op de onderdaan van een derde land die krachtens artikel 61/7 tot verblijf gemachtigd is."

Het verblijf kan aldus worden ingetrokken indien er redenen van openbare orde of nationale veiligheid zijn die deze intrekking rechtvaardigen. De wetgever heeft de invulling van het begrip openbare orde niet gespecificeerd waardoor men moet kijken naar de gangbare rechtspraak en rechtsleer om het begrip in te vullen.

Een bevel om het grondgebied te verlaten, een inreisverbod evenals een intrekking van verblijf zijn maatregelen die slechts in individuele gevallen kunnen worden genomen wanneer het persoonlijke gedrag van een persoon een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt, die fundamenteel de bescherming van de openbare orde kan aantasten. Maatregelen ter algemene preventie kunnen niet worden genomen.

Ook het Hof van Justitie sprak zich hierover reeds uit en besloot het volgende :

"Het Hof heeft altijd beklemtoond dat de exceptie van openbare orde een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen vormt, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte door de lidstaten niet eenzijdig kan worden bepaald (arresten van 28 oktober 1975, Rutili, 36/75, Jurispr. blz. 1219, punt 27; Bouchereau, reeds aangehaald, punt 33; 27 april 2006, Commissie/Duitsland, C-441/02, Jurispr. blz. 1-3449, punt 34, en Commissie/Nederland, reeds aangehaald, punt 42).

Volgens vaste rechtspraak veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arresten Rutili, reeds aangehaald, punt 27; 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. blz. 1-5257, punt 66, alsook Commissie/Duitsland, reeds aangehaald, punt 35).

Meer in het bijzonder heeft het Hof reeds geoordeeld dat een Turks staatsburger slechts via verwijdering de rechten kunnen worden ontnomen die rechtstreeks aan besluit nr. 1/80 ontleent, wanneer deze maatregel zijn rechtvaardiging vindt in de omstandigheid dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene wijst op een concreet gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde. Die maatregel kan dus niet na een strafrechtelijke veroordeling automatisch worden gelast ter algemene preventie."

Het feit dat een persoon werd veroordeeld, is op zich niet voldoende om te kunnen besluiten tot een algemeen gevaar voor de openbare orde. Bij de beoordeling van de bedreiging van de openbare orde dient men ook rekening te houden met de aard van de strafbare feiten, de veroorzaakte schade en de inzet van de betrokkene ter vergoeding van de geleden schade. Bovendien is het ook belangrijk dat er wordt aangetoond dat er een actueel gevaar bestaat voor de openbare orde!

Verzoeker werd inderdaad veroordeeld door het Hof van Beroep en begrijpt de ernst van deze strafrechtelijke inbreuken. Hij heeft geen contact meer met zijn Vrienden' van destijds, heeft een nuttige dagbesteding en heeft geen enkele tuchtmaatregel opgelopen in Wortel.

Verwerende partij heeft echter geen belang gehecht aan het criterium actueel gevaar.

Uit de beslissing blijkt dat het OCAD op 13.08.2020 advies heeft verleend voor het uitvaardigen van deze beslissing. Zij hebben een dreigingsanalyse opgesteld en hieruit blijkt dat zij aan verzoeker "niveau 2" hebben verleend. Dit is een gemiddeld niveau: indien de dreiging tegen de persoon, de groepering of de gebeurtenis die het voorwerp uitmaakt van de analyse weinig waarschijnlijk is.

In het verslag werd het volgende opgenomen:

"Er zijn elementen die erop wijzen dat hij zijn visie gematigd heeft en er geen jihadistisch, extremistisch of gepolariseerde discours meer op nahoudt. ...Er zijn op dit moment geen elementen die erop wijzen dat hij nog steeds contacten onderhoudt met extremistische figuren.... Er zijn geen recente aanwijzingen dat hij nog steeds extremistische intenties zou hebben. ... Met betrekking tot de psychische problematiek zijn er elementen die erop wijzen dat er in het verleden mogelijks sprake was van een middelenproblematiek.... Hij lijkt berouw te tonen wat de zich voorgedane feiten betreft. Samengevat kan gezegd worden dat sinds zijn opsluiting in de gevangenis, en vooral in het voorbije jaar, er heel wat elementen à decharge over hem vast te stellen zijn: hij gedraagt zich voorbeeldig in de gevangenis en houdt er geen extremistisch discours meer op na. Hij heeft een diverse kring van contacten binnen de gevangenis die niet ingegeven zijn door ideologische affiliaties." (...)

Het OCAD is dan ook van mening dat een herhaling van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld weinig waarschijnlijk is. Verzoeker haalde tevens in zijn gerechtelijk onderzoek (alsook op de zitting) aan dat zijn gedrag voortspruitte uit zijn middelenmisbruik. Dit wordt tevens aangehaald door het OCAD.

In casu heeft men dit naast zich neergelegd. De veroordeling die verzoeker heeft opgelopen, kadert in terrorisme. Verzoeker minimaliseert dit niet, doch heeft steeds verklaard dat dit vooral veroorzaakt werd door 'stoerdoenerij' en zijn drugsmisbruik. Deze verklaring werd ook opgenomen in het arrest van het Hof van Beroep, dat hem voor deze feiten heeft veroordeeld.

Men heeft louter vastgesteld dat verzoeker op correctioneel niveau veroordeeld werd. Men heeft verder geen onderzoek gedaan naar de inzet van betrokkene om zich te re-integreren in de maatschappij. Dit wordt tevens bevestigd door de analyse, uitgevoerd door het OCAD.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Bovendien werd door het CGVS beslist dat verzoeker direct, noch indirect kan teruggestuurd worden naar Irak ondanks de intrekking van zijn beschermingsstatuut. Hij kan zich dan ook onmogelijk vestigen in Irak. Bij beëindiging van zijn verblijf, komt verzoeker in een juridisch vacuüm terecht, waarbij hij noch in België kan verblijven, doch ook niet kan terugkeren.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

In dit dossier is er sprake van een grove onzorgvuldigheid.

Het nemen van een beslissing tot beëindiging van verblijf betreft een beperkende maatregel die slechts in individuele gevallen mag worden genomen. Dit kan enkel wanneer het persoonlijk gedrag van een persoon een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt, dat een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Hierbij dient te worden opgemerkt dat alle criteria cumulatief zijn.

Bovenstaande criteria vereisen een evenredigheidstoets en een belangenafweging die moet worden gemaakt door verwerende partij vooraleer zij beslissingen neemt die een impact hebben op het verblijfsstatuut van een persoon (bijvoorbeeld een intrekking n). Het niet maken van een belangenafweging en het niet onderzoeken van het werkelijke, actuele en voldoende ernstige gevaar dat een persoon betekent voor de openbare orde schendt ontegensprekelijk het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beperkende maatregelen mogen niet uitsluitend worden gebaseerd op algemene overwegingen ter bescherming van de openbare orde. Men dient wel degelijk te onderzoeken of de persoon in kwestie nog steeds een werkelijk en voldoende ernstig gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker ontkent niet dat de feiten waartoe hij werd veroordeeld ernstig zijn, doch hij heeft steeds verklaard dat deze gebeurden ten tijde van zijn verslaving.

Dit werd ook, als dusdanig, door het OCAD bevestigd in hun advies van 13.08.2020. Hierin werd ook aangehaald dat er geen recente aanwijzingen zijn dat hij nog steeds extremistische intenties zou hebben en gaf hem dan ook de code "niveau 2", wat veronderstelt dat nieuwe feiten weinig waarschijnlijk zijn.

Verzoeker betwist dit niet en beseft wel degelijk wat de impact van een strafrechtelijke veroordeling betekent. Deze veroordelingen hebben hem tevens doen inzien dat hij nooit meer in aanraking wenst te komen met politie of justitie. Hij beseft des te meer dat hij zijn leven in de illegaliteit zal doormaken indien zijn verblijf wordt beëindigd. Hij heeft er dan ook alles aan gedaan om zijn leven om te gooien in de gevangenis en heeft hiervan de nodige stukken voorgelegd.

Men legt de volledige analyse van het OCAD naast zich neer en focust zich op de zin "De beslissing over zijn verblijfsrecht hangt als een zwaard van Damocles boven zijn hoofd, waardoor voorzichtigheid geboden is bij de interpretatie van zijn gedrag in de gevangenis. "

Verzoeker doet in de gevangenis zijn uiterste best. Hij heeft sinds zijn aankomst in Wortel geen restricties, volgt daar het gewone regime en mag zich vrij bewegen binnen de gevangenis. Verzoeker verkiest wel degelijk nu het goede boven het kwade, heeft zijn leven heringericht en de goede weg (naar herstel) is ingeslagen. Men dient hiermee dan ook voldoende rekening te houden, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Het CGVS heeft bij de beslissing tot intrekking van zijn beschermingsstatuut geoordeeld dat hij direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Irak. Zijn vrees voor vervolging of het feit dat er een reëel risico bestond op ernstige bedreiging van zijn leven werd bevestigd.

Hij kan niet terugkeren naar Irak, doch kan na het uitzitten van zijn straf dan ook niet in België verblijven, het enige land waar hij verbleven heeft, buiten Irak. Hij spreekt Nederlands, heeft hier steeds gewerkt, ...

Hij beschikt ook niet over een vluchtalternatief.

Aldus werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en dit is absoluut onaanvaardbaar."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3. Verzoeker start de uiteenzetting van zijn middel door te poneren dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verwerende partij van haar kant acht dit onderdeel van het middel in de nota met opmerkingen niet ontvankelijk omdat geen precieze wetsbepaling zou zijn aangeduid. Het is evenwel duidelijk dat verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht wenst aan te voeren.

De Raad stipt aan dat de door verzoeker geschonden geachte wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen betrekking heeft op de formele motiveringsplicht. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door voormelde wet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij of zij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het is aangewezen de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel.

Verzoeker is immers van oordeel dat de feitelijke gegevens niet correct werden beoordeeld en dat de gemachtigde van de minister op onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Verzoeker stelt in wezen dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met het actueel karakter van de dreiging voor de openbare orde die van hem uitgaat en dat geen deugdelijke belangenafweging werd doorgevoerd. Uit verzoekers kritiek blijkt alvast dat is voldaan aan de formele motiveringsplicht omdat hij erin slaagt de beslissing inhoudelijk aan te vechten. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 21 van de Vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

In artikel 23, §1 van de Vreemdelingenwet wordt verduidelijkt dat een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 van dezelfde wet *“uitsluitend gebaseerd (is) op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en (...) niet op economische gronden (mag) berusten”*. Voorts wordt gesteld dat *“(h)et gedrag van de betrokkene (...) een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving (moet) zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd”*. Daarnaast wordt in artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet gesteld dat *“(...) bij het nemen van de beslissing rekening (wordt) gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk”* en met *“het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden”*.

2.7. In de beslissing wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker omwille van *“ernstige redenen van openbare orde”* omdat zijn gedrag *“een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving”*.

2.8. In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017) wordt uiteengezet dat *“[er] in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen [moeten] kunnen worden in gevallen van terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking of andere vormen van zware criminaliteit.”* (MVT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 17). Er wordt hierin verder gesteld dat *“openbare orde” “[...] hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.”* (arrest *Z. Zh.*, van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest *H.T.*, van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest *Byankov*, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)”

(Ibid., p. 20). Daarnaast wordt in de voorbereidende werken het volgende gesteld: “(...) (O)m te weten of de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfsituatie, (moet) rekening worden gehouden met elk feitelijk gegeven of gegeven van juridische aard betreffende zijn situatie die deze kwestie zou kunnen ophelderen (arrest ZH. en O., van 11 juni 2015 C-554/13, EU:C:2015:377, punt 61). Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Ibid., p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ, zie ook HvJ 22 mei 2012, P.I. t. Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid, nr. C-348/09, pt. 19).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28). Ook het EHRM heeft geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, §63).

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 juli 2017 werd aangehouden op verdenking van deelname aan de activiteiten van een terroristische groep. Op 18 juli 2019 werd de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker ingetrokken door de commissaris-generaal op basis van artikel 55/5, §2, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze intrekking werd bevestigd door de Raad in zijn arrest van 29 oktober 2019 met nr. 228 187. In dit arrest stelt de Raad vast dat verzoeker werd veroordeeld voor een “ernstig misdrijf” dat de uitsluiting uit de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 55/4, §1, c) van de Vreemdelingenwet rechtvaardigt. Ondertussen werd verzoeker op 12 september 2019 definitief veroordeeld door de correctionele kamer van het hof van beroep van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 50 maanden en een geldboete van 1000 euro. De gemachtigde van de minister besloot om op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet over te gaan tot de beëindiging van verzoekers verblijfsrecht. Verzoeker werd op voorhand, op 7 juli 2020, gehoord in de penitentiaire inrichting in Wortel, onder andere met betrekking tot de elementen waarmee op basis van artikel 23, §2 van de Vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden en zijn begeleidster van Justitieel Welzijnswerk heeft op 31 augustus 2020 nog een aantal bijkomende documenten overgemaakt (beslissing ordemaatregel, blanco tuchtrapport, attest van inburgering, loopbaangegevens VDAB en vragenlijst van 27 augustus 2020).

2.10. Volgens verzoeker werd in de beslissing onvoldoende aangetoond dat hij nog steeds een actueel gevaar vormt voor de openbare orde omdat hij geen contact meer zou hebben met zijn vrienden van destijds, een nuttige dagbesteding heeft en geen enkele tuchtmaatregel heeft opgelopen in de gevangenis van Wortel. Verzoeker stelt dat hij heeft beslist zijn leven om te gooien en dat de feiten hun oorzaak vonden in drugmisbruik en stoerdoenerij. Hierbij wijst verzoeker op de elementen à décharge zoals opgenomen in het verslag van de dreigingsanalyse van het OCAD van 13 augustus 2020 en het feit dat hij zijn leven heeft heringericht, waarmee volgens hem onvoldoende rekening werd gehouden. Verzoeker valt erover dat er geen verder onderzoek werd verricht naar zijn inzet om zich te re-integreren en dat de bestreden beslissing een belangafweging ontbeert die volgens hem moet worden gemaakt wanneer de verwerende partij een beslissing treft die een impact heeft op het verblijfsstatuut. Daarnaast stelt verzoeker dat hij ingevolge het advies van de commissaris-generaal, waarbij hij niet mag worden

teruggeleid naar Irak, in een juridisch vacuüm terechtkomt waarbij hij niet in België kan verblijven en evenmin kan terugkeren.

2.11. Waar hij opwerpt dat hij geen contacten meer heeft met zijn vrienden van destijds, stipt de Raad op basis van de informatie uit het administratief dossier aan dat verzoeker sinds 25 januari 2019 in de gevangenis is onderworpen aan een ordemaatregel waarbij zijn telefonische contacten en briefwisseling vanuit de gevangenis worden gemonitord. Deze ordemaatregel werd op 27 juli 2020 verlengd en wordt driemaandelijks geëvalueerd. De vaststelling dat hij thans geen contacten meer onderhoudt met dit milieu is redelijkerwijs een gevolg van de modaliteiten van de strafuitvoering in het geval van een zogeheten *“Terrorisme Veroordeelde”*. Er kan dus niet worden geconcludeerd dat verzoeker vrijwillig zou hebben besloten om geen contacten meer te onderhouden met zijn vrienden van destijds. Wat verzoekers *“nuttige dagbesteding”* in de gevangenis betreft, wordt in de beslissing het volgende overwogen: *“Het gegeven dat u werkt in de gevangenis, wijst er nog niet noodzakelijk op dat u tot inkeer gekomen bent of dat er duidelijk sprake is van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid.”* De Raad treedt dit standpunt van de gemachtigde van de minister bij en acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij gedragingen van verzoeker in een gevangeniscontext niet noodzakelijk weerhoudt als een indicatie dat hij werkelijk tot inkeer zou zijn gekomen of dat er sprake is van een gedragswijziging die een invloed heeft op het ernstig, reëel en actueel gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid dat van hem uitgaat. In de beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met de re-integratie-activiteiten van verzoeker en werden deze afgewogen in functie van de bedreiging voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Het uitblijven van een tuchtmaatregel en het meedraaien in het gevangenisregime zijn dus niet van aard om te concluderen dat verzoeker geen actueel gevaar meer zou vormen indien hij naar de samenleving zou terugkeren.

2.12. Verzoeker kan evenmin worden bijgetreden waar hij in zijn eerste middel stelt dat *“(h)et OCAD (...) dan ook van mening (is) dat een herhaling van de feiten waarvoor hij werd veroordeeld weinig waarschijnlijk is”* omdat dit als dusdanig niet in de dreigingsanalyse kan worden gelezen. Het OCAD stelt overigens uitdrukkelijk dat voorzichtigheid geboden is bij de interpretatie van verzoekers gedrag in de gevangenis en kent hem een *“niveau 2 of GEMIDDELD”* dreigingsniveau toe. Dit is dus geen niveau 1 of niveau 0 dreiging. Ondanks de elementen à décharge beschouwt het OCAD verzoeker nog steeds als een *“Terrorisme Veroordeelde”* en benadrukt het dat de beslissing over zijn verblijfsrecht als een zwaard van Damocles boven zijn hoofd hangt. Naar aanleiding van de elementen à décharge, die blijken uit het verslag van de dreigingsanalyse van het OCAD wordt in de beslissing overwogen: *“Het feit dat u zich correct gedraagt in de gevangenis - een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen- biedt evenmin een garantie dat u het radicaal islamitisch gedachtegoed definitief achter u gelaten hebt. Tot slot bent u nog steeds bezig met uw strafuitvoering, van strafeinde is nog geen sprake. Mogelijkerwijze draait u de autoriteiten een rad voor de ogen, dat zou niet de eerste keer zijn. U deinsde er bij uw aankomst in België ook niet voor terug om over uw afkomst te liegen tegen de asielinstanties, vervalste documenten voor te leggen en om ongeloofwaardige asielmotieven aan te halen. Hieruit kan terecht afgeleid worden dat u bereid bent te liegen om uw doel te bereiken. Het OCAD wijst er ook expliciet op dat voorzichtigheid geboden is bij de interpretatie van uw gedrag in de gevangenis. Uw goed gedrag in de gevangenis doet dan ook geen afbreuk aan de ernstige feiten waarvoor u definitief veroordeeld werd.”* In de beslissing wordt dus wel degelijk rekening gehouden met de genuanceerde dreigingsanalyse van het OCAD. De gemachtigde van de minister dient op basis van het geheel van de elementen over te gaan tot een eigen beoordeling van het persoonlijke gedrag van verzoeker en de actuele, werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid die van hem zou uitgaan. Door in zijn middel te bevestigen dat *“(h)ij (...) des te meer (beseft) dat hij zijn leven in de illegaliteit zal doormaken indien zijn verblijf wordt beëindigd. Hij heeft er dan ook alles aan gedaan om zijn leven om te gooien in de gevangenis(...)”*, geeft verzoeker in wezen zelf te kennen dat zijn goed gedrag in de gevangenis verband houdt met de beslissing over zijn verblijfsrecht, die als een zwaard van Damocles boven zijn hoofd hangt. Bijgevolg hebben verzoekers re-integratie-activiteiten in de gevangenis niet per se een invloed op de bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid die van hem zou uitgaan. Met betrekking tot het actueel karakter van de bedreiging wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“Er liggen thans geen voldoende overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat u het radicaal islamitisch gedachtegoed niet meer zou aanhangen en de kans dat u de activiteiten waarvoor u veroordeeld werd zou verder zetten na uw vrijstelling en mogelijkerwijze zelfs zou overgaan tot een aanslag waarbij onschuldige slachtoffers vallen, valt niet uit te sluiten.”* Verzoeker brengt hiertegen niets in concreto in dat aantoonde dat de beoordeling van de verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

2.13. Dat de feiten hun oorzaak vinden in drugsmisbruik en stoerdoenerij zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, wordt niet affirmatief bevestigd in de dreigingsanalyse van het OCAD. Het wordt wel niet uitgesloten: *“Er (zijn) mogelijks psychosociale stressoren (...) die aan de oorzaak kunnen liggen van zijn radicale standpunten die werden geuit ten tijde van de feiten waarvoor hij veroordeeld is”*. Alleszins, het beschrijven van mogelijke drijfveren die aan de basis lagen van verzoekers gedrag in het verleden, laat op zich niet toe te besluiten dat de bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving thans niet langer actueel zou zijn.

Ook de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de minister dat verzoeker *“nog steeds bezig (is) met (...) strafuitvoering, van strafeinde is nog geen sprake”* vormt een aanwijzing dat de bedreiging nog steeds actueel is. De gemachtigde van de minister kon op goede gronden concluderen dat uit verzoekers *“(...) persoonlijk handelen (...) een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren (komt). Er zijn dan ook ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”* Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste gegevens of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan.

2.14. Samen met verzoeker stelt de Raad vast dat hij in een juridisch vacuüm belandt omdat zijn verblijfsrecht werd beëindigd terwijl hij niet mag worden teruggedleid naar zijn land van herkomst. Deze consequentie van de bestreden beslissing staat echter los van de wettigheid ervan en heeft geen uitstaans met de aangevoerde schending van de motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.15. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Hij toont niet aan dat de gemachtigde van de minister onvoldoende rekening zou hebben gehouden met het actueel karakter van de bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht en/of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.16. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende: “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voorzover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land.’ Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een intrekking van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven/ De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt

nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Is er sprake van een eerste toelating van verblijf (zoals in onderhavig dossier) dan dient ook het tweede lid te worden getoetst bij het nemen van een intrekkingsbeslissing!

Staten beschikken bij de belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het tweede lid van artikel 8 EVRM vereist dat een inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er opnieuw een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Verwerende partij heeft in onderhavig dossier integraal nagelaten om de belangen van verzoeker af te wegen tegen het algemeen belang. Nochtans had men de nodige informatie om die belangenafweging en proportionaliteitstoets te maken. Immers heeft verzoeker een veelheid aan documenten overgemaakt aan verwerende partij, betreffende zijn tewerkstellingen, zijn scholing, ...

Verwerende partij erkende in haar beslissing dat deze stukken inderdaad werden overgemaakt en zij stelt eveneens dat er bij het nemen van de beslissing rekening werd gehouden met de aanwezige elementen. Dit is echter absoluut niet correct nu verwerende partij met geen enkel van bovenstaande elementen rekening heeft gehouden. Nochtans blijkt uit de stukken duidelijk dat verzoeker een beschermenswaardig privéleven leidt in België.

Verzoeker heeft zijn leven hier uitgebouwd en heeft erg veel sociale bindingen en netwerken in België. Hij is thans de taal machtig en probeert zich volkomen te integreren in onze maatschappij. Verzoeker doet, ook in de gevangenis, zijn uiterste best, draait daar mee in het normale regime, kent daar geen restricties,... Verzoeker heeft ook steeds gewerkt wanneer dit mogelijk was en tracht bij te dragen aan onze samenleving. Bovendien draagt hij ook binnen de gevangenis zijn steentje bij.

Met het opgebouwde privéleven van verzoeker werd in de beslissing niet de minste rekening gehouden. Men heeft enkel verwezen naar het gevaar dat verzoeker volgens hen vormt ten aanzien van de openbare orde. Het feit dat verzoeker reeds 9 jaar in België verblijft toont wel degelijk aan dat verzoeker geïntegreerd is en hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving heeft. Ook heeft men de sociale en culturele banden met het land van herkomst niet onderzocht. Deze zijn er immers niet! Ook hiermee heeft men geen rekening gehouden.

De beslissing tot intrekking van verblijf schendt ontegensprekelijk artikel 8 EVRM! De beslissing dient dan ook te worden vernietigd."

2.17. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie dan ook na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150). Met betrekking tot het begrip ‘privéleven’ benadrukt het Hof dat artikel 8 van het EVRM eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip “privéleven” in de zin van artikel 8 van het EVRM (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

2.18. In zijn tweede middel betoogt verzoeker dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door hem overgemaakte stukken waaruit volgens hem duidelijk blijkt dat hij een beschermenswaardig privéleven leidt in België. Hij preciseert dat hij zijn leven hier heeft uitgebouwd en erg veel sociale bindingen en netwerken heeft, de taal machtig is en op basis van zijn verblijf van 9 jaar hechte sociale en culturele bindingen heeft met België. Verzoeker betoogt verder dat de verwerende partij heeft nagelaten om zijn belangen af te wegen tegen het algemeen belang en dat zijn banden met het land van herkomst niet werden onderzocht.

2.19. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concreet begin van bewijs aanlevert van een beschermenswaardig privéleven in België. De loutere verwijzing naar ‘overgemaakte stukken’ volstaat op dit punt niet.

Uit de synthesesnota van de verwerende partij, opgesteld naar aanleiding van de vragenlijst ‘recht om gehoord te worden’, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker geen bezoek krijgt in de gevangenis, behalve van zijn advocaat en hulpverleners, zodat de vraag rijst welke hechte sociale bindingen verzoeker zou hebben in België. In de beslissing wordt hieromtrent gesteld dat verzoeker “*op geen enkele wijze aan(toont) dat u bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin u verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van uw sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Er werd niet aangetoond dat de vriendschappen die u mogelijkwijze in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit zouden hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden.*”

Naar aanleiding van de (gebrekkige) kennis van verzoeker van de Nederlandse taal wordt overwogen dat het niet meer dan normaal is “*(d)at u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren en ook een inburgeringsattest behaalde (...). Alle erkende vluchtelingen of subsidiair beschermden die in een Vlaamse gemeente wonen, zijn verplicht een inburgeringstraject te volgen*”. Ook naar aanleiding van de tewerkstelling van verzoeker wordt geconcludeerd dat “*(o)p geen enkele wijze werd aangetoond dat de banden die u met België bent aangegaan de gebruikelijke banden zouden overstijgen en dat u voor het uitoefenen van uw privéleven gebonden bent aan België*”. Het feit dat verzoeker meedraait in het normale regime in de gevangenis kan bezwaarlijk worden beschouwd als een element uit zijn privéleven dat een obstakel zou vormen voor de beëindiging van zijn verblijfsrecht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die sinds 2010 in België verblijft, in 2017 zeer ernstige strafrechtelijke feiten heeft gepleegd die een

verwerping inhouden van de beginselen van de democratie en de rechtsstaat en een contra-indicatie vormen van sociale en culturele bindingen met zijn gastland.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in hoofde van verzoeker.

Daarenboven stipt de Raad aan dat het bestaan van een privéleven in het land van verblijf allerm minst inhoudt dat de vreemdeling automatisch zijn verblijfsrecht zou kunnen behouden. Zelfs indien er sprake zou zijn van een privéleven, toont verzoeker niet aan dat zijn belangen moeten opwegen tegen het algemeen belang. Zo brengt verzoeker niets in tegen de volgende overweging in de bestreden beslissing die de verwerende partij ten overvloede heeft gemaakt: *“Hoe dan ook is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Zoals reeds vermeld' blijkt uit niks dat de banden die u tijdens uw verblijf met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. Indien een inmenging aangetoond zou zijn, quod non, zou deze inmenging als noodzakelijk beschouwd kunnen worden voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.”*

Waar verzoeker voorhoudt dat de banden met zijn land van herkomst hadden moeten worden onderzocht, merkt de Raad op dat de intrekingsbeslissing van de commissaris-generaal van 18 juli 2019 gepaard ging met een niet-terugleidingsclausule (cf. supra, punt 1.5) en de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. Gezien bijgevolg aan verzoeker geen verplichting wordt opgelegd om het land te verlaten, kan hij de gemachtigde van de minister niet verwijten in het kader van de belangenafweging geen onderzoek te hebben gevoerd naar zijn bindingen met zijn land van herkomst.

Verzoeker brengt geen elementen aan die een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM in zijn voordeel zouden laten overhellen.

2.20. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.21. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Uit zijn uiteenzetting blijkt dat hij eveneens de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verwoordt zijn middel als volgt:

“Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren, zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoeker zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen, dit wordt tevens impliciet bevestigd door het CGVS door te stellen dat hij direct noch indirect mag teruggestuurd worden. Bovendien beschikt verzoeker niet over een vluchtalternatief.

Bij beslissing van 18.07.2019 besloot het CGVS om de subsidiaire bescherming ten aanzien van verzoeker in te trekken op basis van zijn veroordeling voor de Correctionele rechtbank.

Verwerende partij heeft met de bestreden beslissing besloten om het verblijf van verzoeker in te trekken, doch zonder een onderzoek te voeren naar de situatie in het land van herkomst en zonder na te gaan of er een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen zijn. Men is op de hoogte van het feit dat hij niet mag teruggeleid worden, doch men weigert de situatie te onderzoeken.

Bovendien maakt men geen melding van het feit dat verzoeker over geen enkel vluchtalternatief te beschikken.

Men kan niet zomaar beslissingen nemen die een intrekking en verwijdering van het grondgebied inhouden. Dergelijke beslissingen zijn verregaand en hebben een serieuze impact op iemands leven.

Aldus dient men met omzichtigheid een beslissing te nemen en dient men daarenboven een gedegen onderzoek te voeren, ook naar de veiligheidssituatie in het land van herkomst.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van artikel 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot terugkeer van verzoeker naar Irak en het risico dat hij daarbij zal lopen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! De veiligheid van verzoeker moet worden gegarandeerd, in casu is dit niet gebeurd, integendeel! De bestreden beslissing schendt integraal artikel 3 EVRM en dient daarom te worden vernietigd.”

2.22. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

2.23. Verzoeker werpt in zijn middel eveneens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op. Hierbij kan worden verwezen naar hetgeen hierboven in punt 2.2 werd gesteld.

2.24. Vermits de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat (cf. supra, punt 1.5), kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde van de minister diende in een dergelijke situatie evenmin een onderzoek te doen naar een eventuele schending van die verdragsbepaling bij terugkeer. Indien er effectief een verwijderingsmaatregel wordt opgelegd, kan verzoeker die maatregel aanvechten met de rechtsmiddelen waarover hij beschikt (cf. RvS 13 januari 2016, nr. 233.458).

2.25. Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM of van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond

Het derde middel is, voor zover op dienstige wijze aangevoerd, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,
dhr. F. TAMBORIJN,
mevr. A. MAES,
dhr. T. LEYSEN,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA